

Arrest

nr. 115 428 van 10 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 8 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 30 augustus 2010 een asielaanvraag in. Op 8 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

1.2. Verzoekers dienden op 20 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Bij arresten nrs. nr. 56 640 en 56 641 van 24 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen werd een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

1.4. Op 5 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Verzoekers dienden op 22 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 30 oktober 2012 beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder nr. 115 448.

1.7. Verzoekers dienden op 9 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 22 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder nr. X.

1.9. Er werd op 22 november 2012 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod getroffen.

1.10 De op 22 oktober 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 18 juli 2013 onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder nr. 135 093.

1.11 Op 29 juli 2013 dienden verzoekers een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 8 augustus 2013 de beslissingen waarbij de asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Op 28 augustus 2013 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

“SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu. In casu is dit niet gebeurd. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker/verzoekster "bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem/haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980". Dat integendeel de vorige asielaanvraag van verzoeker werd beëindigd met beslissing dd. 28.02.2011. Dat verzoekers volgende zaken hebben ingeroepen daterend van na deze datum:

Dat verzoekers een document voorleggen van de politie van Gostivar gedateerd 05.12.2012 in verband met een huiszoeking om de materiële staat van de woning na te gaan na een inbraak in de woning. Dat er immers in verzoekers hun huis is ingebroken dit teneinde verzoeker te zoeken en mee te nemen. Dat verzoekers geen de minste vertrouwen in de politie hebben omdat deze steeds iemand kunnen oppakken en slechts vrijlaten tegen betaling van een geldsom in het beste geval.

Dat verzoekers anderzijds een document voorleggen gedateerd 24.04.2013 waarin wordt verklaard dat de persoon die op de vader van verzoeker heeft geschoten in 2003, nog steeds niet is opgepakt. Dat de daders van het schietincident nog steeds niet zijn opgepakt, en dit tot gevolg heeft dat verzoekers bij terugkeer naar hun land, nog steeds dreigen eveneens het slachtoffer te worden van een schietincident. Dat de stellingname dat er geen bewijs voorligt dat het feit dat de daders van het schietincident niet zijn opgepakt door de politie te wijten is aan de politie doch dit aan andere factoren kan liggen, niets afdoen van de argumentatie dat het voor verzoeker nog steeds gevaarlijk is om terug te keren naar zijn land of herkomst, en er niet kan verlangd worden dat verzoekers eerst terugkeren, zich laten beschieten en dan opnieuw vluchten, als zij al niet gedood zijn, met dan bewijsstukken terzake in de hand. Dat verzoeker in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing wel degelijk bewijzen naar vorebrengt dat zijn leven in gevaar is bij een gebeurlijke terugkeer, doch ten onrechte deze bewijzen niet worden aanvaard door verwerende partij en zomaar aan de kant worden geschoven. Dat verzoekers bewijzen voorleggen dat zij niets tekortkwamen in hun land van herkomst, een huis een appartement en verschillende winkels hadden, en niet zomaar uit economische redenen naar België zijn gekomen, doch integendeel uit veiligheidsoverwegingen. Dat bovendien aangetoond kan worden dat verzoekster ten zeerste te lijden heeft aan een depressieve toestand juist door de gevaarlijke situatie in haar geboorteland en het gevaar daar naar teruggestuurd te worden. Dat in dit geval verzoeker een gewisse dood tegemoet zal gaan. Dat verzoekers menen dat gezien deze bijkomende informatie inzake de toestand na het einde van de vorige asielaanvraag, de nieuwe asielaanvraag verder onderzocht diende te worden. Dat door de nieuwe gegevens kan aangetoond worden dat de eerdere asielaanvraag van verzoeker ten onrechte is afgewezen geworden en verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren naar zijn geboorteland. Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar kan oordelen dat er, wat verzoeker betreft, "geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.". Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat eigenlijk enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat de nieuwe naar voorgebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig grondig onderzoek als er ernstige nieuwe elementen worden naar voorgebracht."

2.1.2. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kunnen de verzoekers niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd. Verzoekers kunnen de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. De verweerder is, zoals hoger reeds uiteengezet, niet bevoegd om deze status toe te kennen, deze bevoegdheid komt in eerste instantie immers enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een

onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De tweede of latere asielaanvraag van een vreemdeling wordt niet inhoudelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris onderzocht. De gemachtigde beperkt er zich toe na te gaan of door de vreemdeling nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangevoerd.

Immers voorziet artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen *"op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*, alsook dat *"de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4"*.

Door verzoekers werd, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers komen in het middel niet verder dan het herhalen van de elementen die zij naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag aanbrachten, zonder de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Terwijl in de bestreden beslissingen duidelijk wordt aangegeven dat verzoekers hun beweringen niet staven en de verklaringen geen nieuw licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besluit:

- *"Overwegende dat betrokkene een vaststelling van de politie van Gostivar dd. 05.12.2012 voorlegt in verband met een huiszoeking om de materiële staat van het huis na te kijken naar aanleiding van een inbraak in zijn huis. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming"*.

- *"Overwegende dat betrokkene een attest van de politie dd. 24.04.2013 voorlegt waarin verklaard wordt dat de persoon, die op de vader van betrokkene zou hebben geschoten in 2003, nog niet opgepakt zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vader en zijn oom dit document zouden zijn gaan aanvragen bij de politie. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat het CGVS reeds in haar beslissing (dd. 08.12.2010, p.2) stelde dat: "Volledigheidshalve, kan er nog op gewezen worden dat uw bewering dat de daders van het schietincident nog steeds niet zijn gevat, niet zonder meer op wijst op het niet kunnen/willen bieden van adequate bescherming door de Macedonische politie. Dat de daders nog, niet aangehouden zijn kan immers te wijten zijn aan verschillende factoren zoals het gebrek aan ooggetuigen, het gebrek aan bewijs, klacht tegen onbekenden etc... alsnog op de nodige bescherming van de Macedonische staat te kunnen rekenen"*.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals tot uiting komt in de motieven van de bestreden beslissingen is de gemachtigde van de staatssecretaris zorgvuldig en grondig te werk gegaan. Alle door verzoekers aangevoerde elementen werden onderzocht, doch door verweerder wordt niet op kennelijk onredelijke wijze besloten *"dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had*

kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

De medische problemen waarnaar verzoekers verwijzen, hebben al het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

“SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Rom vluchtelingen. Minstens is het zo dat deze situatie in Macedonië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd zonder enig onderzoek worden teruggestuurd. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat zij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwamen verzoekers in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoekers te gaan afwijzen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad aangezien door verzoeker thans nooit in een uitgebreid interview haar argumentatie kan naar voren worden gebracht.”

2.2.2. Verzoekers betogen dat niet wordt gemotiveerd waarom de status van subsidiaire bescherming niet wordt toegekend.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissingen een weigering betreffen tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kunnen de verzoekers niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd. Verzoekers kunnen de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. De verweerder is, zoals hoger reeds uiteengezet, niet bevoegd om deze status toe te kennen, deze bevoegdheid komt in eerste instantie immers enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe.

De uiteenzettingen omtrent de veiligheidssituatie in Albanië, wat volgens verzoekers dient te leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is dan ook niet dienstig. In de mate dat verzoekers met hun betoog de Raad zouden willen verzoeken om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dient erop gewezen te worden dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet en dat hij in dit raam niet over de rechtsmacht beschikt om de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers toe te kennen.

In zoverre verzoekers menen te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, dienen zij concrete elementen aan te brengen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van deze subsidiaire beschermingsstatus, met name elementen waaruit blijkt dat zij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade lopen bij een eventuele terugkeer.

Immers wordt in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming als volgt gedefinieerd:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico. wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekers geen concrete elementen hebben aangebracht die aanleiding kunnen geven tot subsidiaire bescherming, zoals ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde om na te gaan of de verzoekende partij in aanmerking komt voor het toekennen van de status van subsidiaire bescherming. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan:

"SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL. SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.3.2. Waar verzoekers de schending opwerpen van artikel 48/3 en 48/4 en de materiële motiveringsplicht, en daarmee grotendeels de argumenten uit de vorige middelen herhalen, verwijst de Raad volledigheidshalve naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Algemene verwijzingen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op zich volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en *in casu* maken verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC